

Fa poc que l'Òscar ha deixat els passadissos ideals de la facultat per trobar-se que ha d'acarar una realitat ben diferent a la dels apunts. "Tot just fa un any que sóc amb en Xavier Mateu a Tèctum, després d'haver intentat de fer alguna cosa com a professional liberal -una gesta pràcticament impossible sense experiència i sense cartera de clients. A la feina el primer que he descobert ha estat la gran diferència entre el món acadèmic i professional. Durant els estudis aprens a fer els projectes sobre paper i ara t'adones que la realitat és una altra: cal prendre contacte amb les necessitats reals del client, tocar de peus a terra; a la universitat voles massa. El tema econòmic, per exemple, és bàsic a la vida real i està totalment negligit a l'escola. El primer que et trobes en sortir de la facultat és que el client té uns calés i que amb allò has de fer un projecte. Has de jugar amb un pressupost i no hi estàs acostumat, i has de mirar per manera que la teva creativitat no encareixi el projecte".

L'Òscar, però, té totes les armes per afrontar aquests reptes. "L'enenyament que he rebut ha estat, en general, de qualitat. Tanmateix, en els primers contactes amb la realitat t'adones que allò que la universitat aporta és un coneixement universal i intemporal, una base de coneixement que avui puguis aplicar al present i d'aquí a vint anys encara et sigui útil. Aquest coneixement global és allò aprofitable i aplicable. A mesura que passi el temps, més que oblidar el que he après a les aules i no m'ha servit, aprendré tot allò que em queda per veure. El tema de la pape-rassa burocràtica de cada projecte és, per exemple, un d'aquests grans temes negligits pels plans d'estudi. Tal vegada és un aspecte de l'arquitectura que s'estalvia perquè és un tema puntual i molt canviant, però el cert és que costa molt d'entrar-hi. Al despatx, per sort o per desgràcia, aquest tema és gestionat per una persona que es dedica només a tasques administratives, de manera que jo em centro en aspectes tècnics".

Com acara un neòfit els seus primers projectes? "La meua tasca dins de Tèctum és de comodí. Els projectes queden a mans de dos companys de feina, l'un dedicat a l'habitatge petit unifamiliar i l'altre a projectes d'edificis. Jo, entremig, em dedico a ajudar-los a tots dos. Per aquest motiu, tant puc treballar en estructures petites com grans, en delineació com en amidaments. Són feines que els meus companys no abasten a fer i que per a mi, que m'interessa agafar rodatge, són ideals". El que per a l'Òscar són les primeres passes professionals dins d'un món que coneix a bastament és, per als laics, un món més o menys desconegut que se'ns escapa. "Amidaments? És ben senzill: es tracta de fer un càlcul de tot allò que cal per fer una construcció, des de metres quadrats de paret fins a metres cúbics de formigó. Es tracta de quantificar un projecte per treure'n un pressupost. Una simple qüestió de sumar i multiplicar".

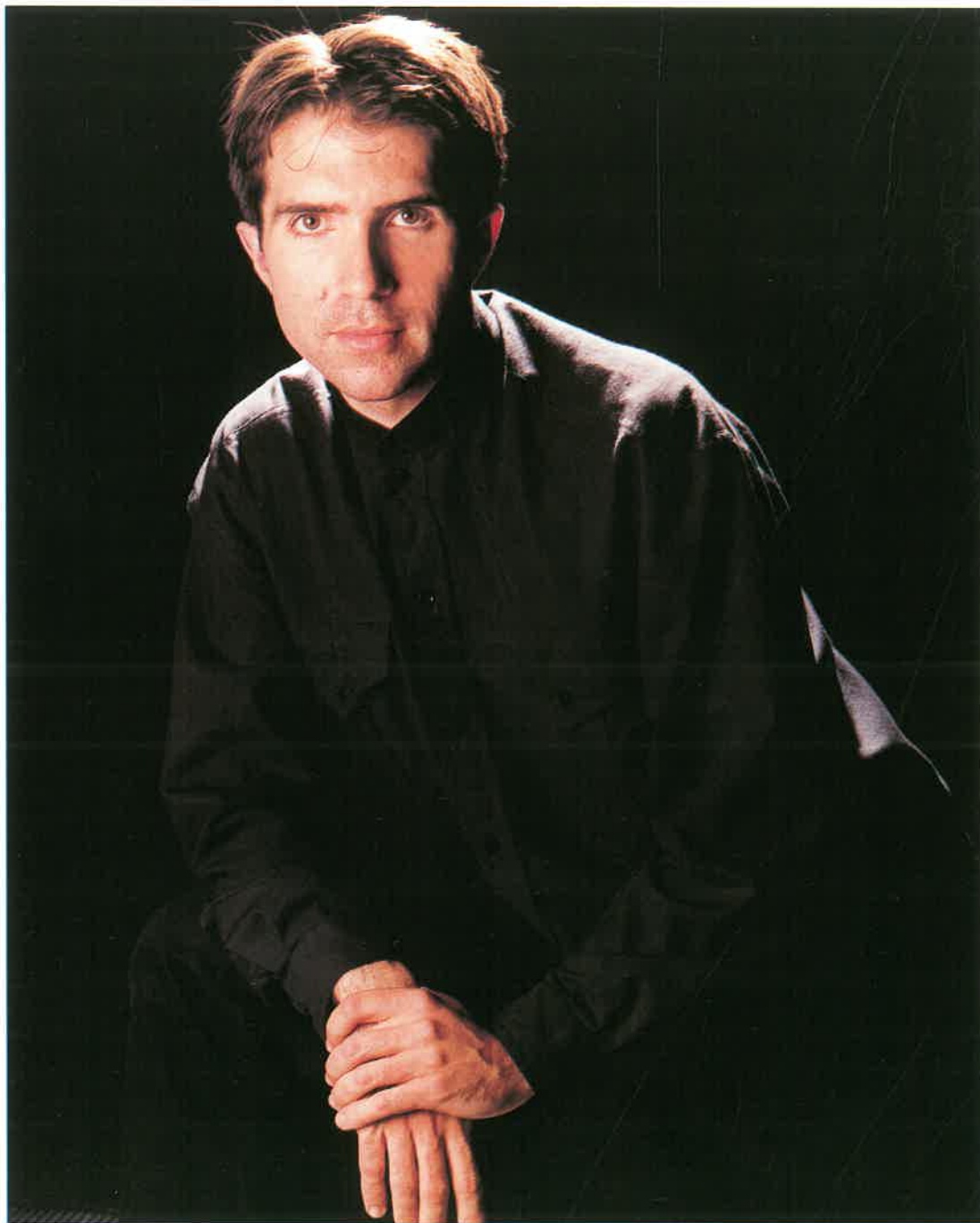
Les expectatives dins d'un món tan ampli com l'arquitectura són, per a l'Òscar, quasibé il·limitades. "Tal com ara m'estic iniciant dins del tema habitatge -que deu representar el 95% de tot el volum de

construcció- em faria molta il·lusió de treballar en equipaments, en un projecte poc habitual. L'urbanisme, en canvi, no m'atreu, tot i que vaig tenir l'oportunitat de col·laborar durant uns mesos en un projecte urbanístic de l'Ajuntament de Sabadell. Com a estudiant vaig poder participar en el projecte de recanalització i creació de zones verdes del riu Ripoll, un riu que fins ara havia viscut d'esquena a la ciutat i l'aigua del qual baixava del color dels tints que s'usaven a la indústria tèxtil de la zona. Podent disposar d'un curs fluvial, un element envejat per molts pobles, ha estat un gest intel·ligent de recuperar la zona per donar un riu i un espai públic a la ciutat. Aquesta experiència em va servir per adonar-me de la complexitat del tema de la regularització i el tractament dels terrenys d'horts que han quedat afectats per la recanalització".

L'Òscar parla amb fermesa d'allò a què ha decidit dedicar la seva vida professional; sap, no obstant, que la responsabilitat del qui projecta edificis és gran. "Por de relliscades? Sobretot quan t'adones del que no saps. Quan t'adones de les mancances i els forats que tens pares boig mirant d'omplir-los; aleshores veus que quan has tapat quatre forats, en tens quaranta més davant. No veus mai el final i, al principi, és angoixant. Per sort, en les situacions en què no me'n surto, puc recórrer sempre a una persona de més experiència".

Arquitecte novell però arquitecte al cap i a la fi, ens explica quan i com va sorgir el seu interès per l'arquitectura: "La vocació m'arriba per part de pare paleta i constructor: d'aquí em ve el contacte amb el totxo i l'olor del formigó, coses que vaig aprendre quan de petit anava a ajudar el pare a l'obra. La influència d'aquells estius va ser decisiva, perquè el ventall de possibilitats en acabar l'escola va fer que em decantés cap allò que ja coneixia. Aleshores, quan jo era petit, l'arquitecte de l'obra era una eminència a la qual ningú no podia parlar de tu de cap manera. Era una figura respectada i mitificada per tots els treballadors. Avui que jo sóc l'arquitecte i faig la visita a l'obra, quan un senyor que em porta vint anys em tracta de vostè em sento incòmode i se'm fa estrany. L'arquitecte és un tècnic i no pas un mite".

A un jove preparat i que toca de peus a terra no se li pot pronosticar res que no sigui un futur brillant. "Tant de bo d'aquí a vint-i-cinc anys hagi pogut fer obres com les que més admiro, com ara el Palau Sant Jordi aquí a casa nostra, o bé els treballs de Waro Kishi, japonès que segueix la línia minimalista i exquisidament sensible de l'arquitectura nipona. Qui sap si no em podré dedicar a l'arquitectura de l'impossible, aquelles creacions de tot artista que mai no s'han executat. És en aquests projectes impossibles que trobem l'essència real de cada arquitecte. Tal com el dibuix representa per a mi un vehicle d'expressió personal, l'arquitectura de l'impossible no depèn de cap client i l'únic que s'hi reflecteix és tot allò que l'arquitecte no diria amb paraules. Una forma d'expressió que no té cabuda en el món real". Pura sensibilitat.

“En els projectes impossibles és on trobem l’essència real de cada arquitecte. Tal com el dibuix representa per a mi un vehicle d’expressió personal, l’arquitectura de l’impossible no depèn de cap client i l’únic que s’hi reflecteix és allò que l’arquitecte no diria amb paraules”

Òscar Lores - Sabadell (Vallès Occidental)